

Sygn. akt II Ka 20/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Łukasza Bańkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2023 r.

sprawy **T. S.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 3 listopada 2022 r. sygn. akt II K 292/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 480 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 20/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 3 listopada 2022 r. sygn. akt
II K 292/22**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

<i>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Zarzuty obrońcy oskarżonego:</u></p> <p>obrazę przepisów postępowania karnego, która miała istotny wpływ na wydanie zaskarżonego wyroku, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego T. S. w zakresie w jakim twierdził, że nie on kierował samochodem, a kierowcą tym był potencjalny nabywca samochodu, w sytuacji gdy oskarżony od początku tj. od momentu zatrzymania przez Policję powoływał się na tę okoliczność, a nie tylko w końcowej fazie postępowania dowodowego, a pozostali świadkowie zdarzenia nie negują możliwości kierowania pojazdem przez osobę, na którą powołuje się oskarżony, • obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za wystarczające do wykazania sprawstwa oskarżonego T. S. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

	<p>dowodów w postaci zeznań świadków A. K. i R. P., podczas gdy żaden z tych świadków nie rozpoznał T. S. jako kierowcy samochodu O. (...) w chwili zdarzenia, a jednocześnie świadkowie ci nie obserwowali przez cały czas zatrzymanego samochodu, a zatem nie mogli wykluczyć i nie wykluczyli, że samochodem mógł kierować potencjalny nabywca samochodu, na którego wskazywał T. S.,</p> <ul style="list-style-type: none">• obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez skazanie oskarżonego T. S. za zarzucany mu czyn w sytuacji, gdy w sprawie zaistniały nieusuwalne wątpliwości, a zatem należało je rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego i wydać wyrok uniewinniający.	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty skarżącego okazały się niezasadne.</p> <p>Prezentowanie własnej, polemicznej, oceny dowodów, bez wykazania sądowi orzekającemu złamania zasady określonej w art. 7 kpk, nie może stanowić skutecznej podstawy odwoławczej, a w szczególności, gdy przedstawiona przez ten sąd ocena dowodów poddaje się kontroli instancyjnej i respektuje wymogi opisane w powyższym przepisie. Prezentowany podgląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. V KK 491/17.</p>		

Zarzut błędu "dowolności" jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 października 2021 r. sygn. II AKa 149/21). Analiza całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana w ramach kontroli odwoławczej utwierdziła Sąd Okręgowy w przekonaniu o słuszności ustaleń oraz oceny materiału dowodowego poczynionych przez Sąd Rejonowy. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyszczególnił, w jakim zakresie oraz z jakich względów obdarzył wiarą poszczególne dowody, a w jakim zakresie odmówił im wiarygodności. W związku z tym apelacja obrońcy stanowi polemikę z prawidłowymi wywodami Sądu Rejonowego w Łukowie. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego -

jest naturalnym prawem zarówno jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie przedstawione powyżej wymogi Sąd pierwszej instancji spełnił.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w każdej sprawie, kiedy oskarżony nie przyznaje się do winy i podaje okoliczności mogące świadczyć o jego niewinności, obowiązkiem organów postępowania przygotowawczego, jak i Sądu rozpoznającego sprawę, jest dokładne sprawdzenie obrony oskarżonego i poddanie ocenie dopiero tak zebranego materiału dowodowego (wyrok SN z 20.07.1987r., II KR 167/87, Inf. Praw. 1-3/1988, poz. 16). Zdaniem Sądu Okręgowego wyjaśnienia oskarżonego, że nie kierował on pojazdem nie mogły być przyjęte jako pewnik i podlegały weryfikacji, jak pozostałe dowody, w szczególności w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Wbrew twierdzeniom skarżącego oskarżony w toku postępowania przyjmował różną linię obrony. Podczas postępowania przygotowawczego oskarżony w dniu 5 maja 2022 roku złożył krótkie wyjaśnienia, które sprowadzały się do wskazania, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawia składania wyjaśnień. Taka sama postawa procesowa miała miejsce w dniu 3 czerwca 2022 roku. Następnie po złożeniu zeznań przez świadków w dniu 3 listopada 2022 roku oskarżony wskazał, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu i stwierdził,

że nie prowadził tego pojazdu, a kierował nim potencjalny nabywca, który się oddalił. Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie wskazał kto rzekomo miał kierować tym pojazdem, co wydaje się logiczne w tego typu sprawach nawet, jeżeli oskarżony po pewnym czasie przypomina sobie przebieg zdarzenia. Nie podał żadnych okoliczności pozwalających na weryfikację tej wersji i jej ewentualne potwierdzenie, choć dysponował telefonem do rzekomego nabywcy i adresem (k.71v). Żaden z przeprowadzonych dowodów nie potwierdził wyjaśnień oskarżonego złożonych przez sądem, że nie kierował pojazdem, zaś jego wypowiedzi nie można uznać za wiarygodne, gdyż nie są spójne i konsekwentne. Wydaje się, że w takiej sytuacji osoba powinna wskazać „rzeczywistego” kierowcę, jeżeli sam znajduje się w stanie nietrzeźwości. Tymczasem z zeznań funkcjonariusza policji nie wynika, aby oskarżony wskazywał na innego kierowcę, który oddalił się z miejsca zdarzenia (k.14). Wobec powyższego należało przeanalizować zeznania świadków, którzy mieli kontakt z oskarżonym i obserwowali to co działo się tuż przed podjęciem interwencji, a z ich zeznań nie wynika, aby oskarżony wskazywał konkretnego kierowcę, kierunek jego oddalenia się, czy dane personalne. W tej sytuacji zasadnie Sąd I instancji przyjął, że wyjaśnienia oskarżonego podlegały zmianie, a te złożone przed sądem stanowiły jedynie nieudolną linię obrony, która nie mogła być uwzględniona w świetle innych wiarygodnych dowodów.

Odnosząc się do pierwszoinstancyjnej oceny dowodów w postaci zeznań

przybyłych na miejsce zdarzenia świadków, których wiarygodność również została podważona przez apelującego to zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest racjonalnych przesłanek, by chociażby wysnuwać przypuszczenia, ażeby wskazani świadkowie zeznawali nieprawdę i to tylko po to by pograć T. S.. Wszakże, oskarżony jest dla nich osobą obcą, a nie byli osobiście zainteresowani rozstrzygnięciem sprawy. Nie ulega wątpliwości, że świadkowie A. K. i R. P. nie byli pewni zeznając przez sądem czy oskarżony to zatrzymany na miejscu mężczyzna, wskazując przy tym na upływ czasu. Nie ulega wątpliwości, że na miejscu zatrzymano tylko jednego mężczyznę, był nim oskarżony i to on był wskazywany przez świadków jako kierujący. A. K. jako pierwsza podeszła do samochodu, próbowała zabrać kluczyki, ale kierujący odrzucił je na miejsce pasażera, a więc nie mogła tam znajdować się inna osoba. W zeznaniach tych świadków nie pojawia się nigdy okoliczność wskazująca na obecność na miejscu innego mężczyzny. Taktyką procesową oskarżonego było wskazanie na innego mężczyznę, gdyż świadkowie na rozprawie podali, że nie rozpoznają oskarżonego. Udowodnienie określonego zagadnienia nie musi oznaczać, iż dane ustalenie musi zawsze wynikać bezpośrednio z konkretnego dowodu, który wprost obciąża oskarżonego. Może ono wypływać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła. W przekonaniu

Sądu Okręgowego właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w tej sprawie. Z zeznań wskazanych wyżej świadków wynika, że na miejscu zdarzenia nie było żadnych innych osób poza oskarżonym, który próbował porozmawiać z A. K. i pukał w szybę samochodu, a następnie został zatrzymany. Opis zdarzenia przedstawiony przez tego najistotniejszego świadka w pierwszych zeznaniach jednoznacznie wskazuje, że widziała zatrzymujący się pojazd na poboczu, zatrzymała się również i następnie wybiegła ze swojego samochodu, aby odebrać kluczyki kierującemu samochodem O. (...). Z zeznań M. D. wynika wprost, że zgłaszająca zdarzenie wskazywała wprost, że w samochodzie O. (...) nie ma innych osób oprócz kierującego (k.13) Zasygnalizowane okoliczności w połączeniu ze stanowiskiem Sądu I instancji wskazują, że zarzuty skarżącego co do oceny zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego nie były zasadne.

Mając na uwadze przedstawione powyżej wywody, niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk. Zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk odnosi się tylko do wątpliwości, które ma i których nie był w stanie rozstrzygnąć organ procesowy rozpoznający sprawę, nie zaś do zastrzeżeń strony niezadowolonej z ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. Sformułowany przez skarżącego zarzut pokrywa się w istocie z zarzutami naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk. Naruszenie art. 5 § 2 kpk jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy sąd po wyczerpaniu inicjatywy dowodowej i dokonaniu oceny dowodów zgodnej z art. 7 kpk, powziął wątpliwości odnośnie ustaleń faktycznych i pomimo tego rozstrzygnął je na

niekorzyść oskarżonego. Co więcej, w tym zakresie miarodajne są wątpliwości organu procesowego a nie strony postępowania. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2019 r. o sygn. V KK 290/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2019 r. o sygn. IV KK 651/19, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2020 r. V KK 353/20). Zarzut sprowadzał się do ogólnego stwierdzenia, że w sprawie doszło od naruszenia normy art. 5 § 2 kpk polegających na tym czy to faktycznie oskarżony w dniu zdarzenia kierował pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym na drodze publicznej. Tymczasem przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności zeznań świadków prowadzi do wniosków, że w sprawie nie wystąpiły żadne niedające się usunąć wątpliwości w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu.

We wniesionym środku odwoławczym brak było zarzutu dotyczącego niewspółmierności pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze. W ocenie Sądu Okręgowego nie zaistniały także przesłanki z art. 440 kpk które uprawniałyby do ingerencji w tą część wyroku. Dlatego też, przy wyczerpującym wywodzie Sądu Rejonowego w części dotyczącej kary, odstąpiono od zupełnie abstrakcyjnego omawiania tej kwestii w niniejszych rozważaniach, dzielając w tym względzie stanowisko proceduralne Sądu Apelacyjnego w Lublinie wyrażone w wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17 (Legalis Numer 1728581). Sąd Okręgowy uznał, że orzeczona kara

oraz środki karne są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu i spełnią cele wobec oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.	
Wniosek	
obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. S. od popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu zabronionego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów skutkowałą bezzasadnością wniosku obrońcy.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 3 listopada 2022 r.	

sygn. akt. II K 292/22- utrzymany w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak przesłanek z art. 439§1 pkt 1-9 kpk oraz z art. 440 kpk, podlegających uwzględnieniu niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 636 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 626 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 480 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Za takim rozstrzygnięciem przemawia sytuacja osobista oskarżonego, bowiem nie posiada nikogo na utrzymaniu, posiada zawód i jest w stanie uregulować należności sądowe.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 3 listopada 2022r. sygn. akt II K 292/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana